

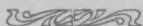

Morska zvezdica.

Po morju razburkanem čolnič nas ziblje,
po morju tem čudnem ravsaja vihar
in čudne pršijo in pihajo burje —
po brodu ozira se skrbni krmar,
ozira se, išče pomoči, rešitve
in prosi v pobožni molitvi nebo,
da že bi ponehali divji viharji,
da bilo bi zopet vedró in lepó . . .

Na nebu pa zvezdica morska zasije,
vabeče kot lučica rajska migljá,
na mah se pomirijo šumni valovi,
radostno se čolnič vrh morja smehlja . . .

Fr. Pavšič.

Sveti rožni venec.

Večkrat se sliši ugovor, da je sveti rožni venec za otroke pretežka molitev. Od druge strani pa se zopet čuje glas, da je ta molitev le za preprosto ljudstvo, za olikane, učene in imenitne pa da ni. Vendar o svetem rožnem vencu se lahko reče, kar pravi sv. Gregor Veliki o verskih resnicah sploh: »Resnice svete vere so kakor reka, ki jo otrok lahko prebrede, v kateri pa tudi slon lahko plava.« Sveti rožni venec je molitev tako preprosta, da jo že otrok lahko s pridom moli, pa obenem tudi tako vzvišena, da se mora prikupiti tudi olikanemu in učenemu kristjanu, ki lahko pobožno premišljuje skrivnosti, katere se vpletajo kakor dragocene cvetke v to molitev.

V neki cerkvi na Dunaju, tako pravi govorica, je bila Kristusova podoba, ki je bila zmeraj za nekaj centimetrov višja nego človek, kateri je pred njo stal: ako je prišel otrok, se je tako znižala podoba, da je bila le

nekoliko večja kot otrok; ako se je pa prednjo postavil orjak, je hipoma tako zrastle, da je bila zopet nekoliko večja nego človek, velikan. Tako je tudi rožni venec pripravna molitev za male, a je tudi zelo primerna odraslim, olikanim in imenitnim. Vsem prinaša obilno blagoslova in sreče za čas in za večnost.

Cerkvena zgodovina nam priča, kako so vsi najboljši verniki vseh stanov, razne starosti, živeči v različnih okoliščinah, radi in z gorečo vnemo molili sveti rožni venec. Lahko tudi obrnemo to trditev in rečemo: zato so bili izvrstni katoliki, ker so radi in pobožno molili sveti rožni venec. Zgledov je brez števila; tu naj navedem le tri ali štiri.

*
*
*

Štiriletna Lenčka Organ na Irskem, o kateri sem vam že povedal toliko lepega, je posebno čislala in ljubila to Marijino molitev. Pobožno in spoštljivo je poljubljala posamezne jagode na molku, obmolila vsako molitvico počasi, razločno in tako zbrano, kakor se še pri odrastlih redkokrat opazuje.

»Nekega večera,« tako piše čestita mati prednica, »sem sedela poleg njene posteljice in jo vprašala: »Ali naj ti kaj pripovedujem, dete moje, ali hočeva moliti rožni venec?« — »Rožni venec moliti, mati,« mi odgovori. Ko sem odmolila nekaj češčenamarij, mi zašepče: »Poklekni, mati!« Od začetka nisem opazila tega ter nadaljevala do konca prvega odstavka. Zdaj pa ponavlja Nelica z jako odločnim glasom: »Mati, poklekni!« Meni ni ostalo drugega nič, kot da sem kleče dokončala rožni venec.

*

Iz dijaškega življenja. Pred več leti je našel učenec višje vojaške šole molek ali »rožnivenec« na tleh šolske sobane. Zasmehovaje ga pokaže tovarišem in vzklikne: »Poglejte, kaj se še najde med nami, v vojaški šoli — molek! Ali ni to čudno?«

Bilo je to ravno pred glavno preizkušnjo. Zdaj vstopi izpraševalna komisija, na čelu star maršal. Izmed vseh učencev, kar jih je bilo vprašanih, se je najbolj odlikoval mladenič Alfonz, ki je bil tudi po svojem po-

stavnem vedenju načelniku posebno všeč. Ko gospodje odidejo, zopet nastopi oni drznej, ki je bil poprej našel molek, in vnovič zaničljivo izziva: »Torej kdo je izgubil

Darovanje prečiste Device Marije.

ta rožni venec? Kdo je še tako bedast, da pri nas rabi kaj takega?« Oni učenec, ki je najbolje odgovarjal pri preizkušnji, stopi zdaj pogumno in brez strahu pred svojega drznega tovariša in reče:

»Molek je moj, le sem mi ga daj. Moja rajna mati so mi ga dali ob smrtni uri. Obljubil sem jim, da ga bom skrbno varoval in, kar je glavna reč; da bom vsak dan nanj molil sv. rožni venec.«

Maršal, ki je to takoj zvedel, se približa vrlemu mladeniču in ga pohvali, rekoč: »Prijatelj, častitam Vam, da ste zastran svojega molka pokazali ravno tako plemenito pogumnost in odločnost, kakor ste se pri preizkušnji odlikovali s svojimi odgovori. Le še naprej bodite tako odločni in pogumni v izpolnjevanju svojih dolžnosti, in vsi pošteni ljudje Vas bodo morali čislati.« In te besede so se tudi vresničile; postal je odličan vojščak in vrl junak.

*

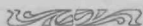
Nekaj sličnega se je primerilo o Napoleonovem času. Napoleon I., na vrhuncu svoje sreče, gre nekega večera v gledališče. Neki plemič slavne hiše ga spremlja. Napoleon se ne meni veliko za igro, pač pa si ogleduje gledalce. Kar zapazi, da njegov mladi spremljevalec nekaj skrivaj drži pod svojim plaščem. Cesar hoče vedeti, kaj je . . . in glej, — bil je molek! Plemič je torej zasačen pri rožnem vencu in to celó v gledališču v onem času, ko so se tako malo menili za molitev! Boji se, če drugega ne, da bode grajan. Toda Napoleon mu reče: »Vi boste že vrl mož, le dalje molite svoj rožni venec, Vas ne bom več motil.« In res je bil vrl mož, postal je nadškof v Bezansonu, kjer je radi pobožnosti in dobrodelne ljubezni ostal v trajnem spominu.

*

Slavni cerkveni glasbenik Krištof Gluck je nekoč pri službi božji izvrstno pel svoj solo. Ko pride s kora, mu neki ubog redovnik solznih oči čestita in, ker nima drugega, mu podari rožni venec, rekoč: »Dobro ga shrani v spomin brata Anzeljma in obljubi mi posebno, da boš vsak večer molil v čast presvete Matere božje. Ta pobožnost ti bo prinesla srečo; Bog bo blagoslovil tvoja podjetja, velik boš postal pred ljudmi in enkrat vreden nebeškega pevanja v raju!« Mali Gluck obljubi in tudi izpolni svojo obljubo. In kmalu se je začelo izpoljevati tudi prerokovanje frančiškanskega

brata. Vse mu je šlo po sreči, česar se je lotil. Čeravno sin ubožnih staršev, je prišel na višje izobraževališče na Laško in se je tako izučil godbe, da je bil prvi ljubljeneec na Dunajskem dvoru in potlej tudi na dvoru v Parizu. Vse svoje uspehe pa je pripisoval sv. rožnemu vencu, ki ga je vedno s seboj nosil in vsak dan zvesto molil. Znal se je odtegniti tudi najprijetnejšim veselicam in sijajnim gostijam ter je v kakem samotnem koticu opravil svoj rožni venec, ki ga je imenoval svoj brevijarij. Kadar se mu je kaka skladba posebno posrečila, je rekel: »Tukaj je spet Marija pomagala,« in je v zahvalo molil rožni venec.

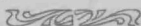
Takemu možu se posreči pa tudi najimenoitnejša reč — namreč smrt. Ko je ta slavni umetnik v hudi bolezni Bogu izročal svojo dušo, je držala njegova roka rožni venec in rekel je: »Marija je še vselej pomagala, pomagala bo tudi zdaj!«

Rešitev zastavice št. 7.

Rímske številke, n. pr.: IV, IX, XIX, XL, XC itd.

Prav so rešili: Anica Horvatova v Ljutomeru, Potočnik Marica, učenka IV. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; komtesa Festetics Zenka, Banski dvor, Vinica; Pertot Franc, učenec v Nabrežini; Budja Janko, Špindler in Slavič Franc, Štrakl Matija, Žalar Alojzij, Koren Aleš, učenci VI. razreda pri Sv. Križu na Murskem polju; Podkrajšek Metod, Sbrizaj Pavel, učenca IV. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Pustišek Mihael, službenik, Zdole — Kozje; Kersnič Viktor, učenec III. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 9.

Veter piše po zraku (= piha).

Prav so odgovorili: Anica Horvatova v Ljutomeru; Potočnik Marija, učenka IV. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; komtesa Festetics Zenka, Banski dvor, Vinica; Pertot Franc, učenec v Nabrežini; Podkrajšek Metod, Sbrizaj Pavel, učenca IV. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani; Pustišek Mihael, službenik, Zdole — Kozje; Kersnič Viktor, učenec III. razreda c. kr. vadnice v Ljubljani.